

Lagrådsremiss

Genomförande av delar av Prömrådsbeslutet

Regeringen överlämnar denna remiss till Lagrådet.

Stockholm den 28 januari 2010

Beatrice Ask

Charlotte von Essen
(Justitiedepartementet)

Lagrådsremissens huvudsakliga innehåll

I lagrådsremissen lämnas förslag på en lagändring med anledning av rådsbeslutet om ett fördjupat gränsöverskridande samarbete, särskilt för bekämpning av terrorism och gränsöverskridande brottslighet, det s.k. Prömrådsbeslutet.

Rådsbeslutet avses att genomföras i två steg. I denna lagrådsremiss lämnas förslag på hur det första steget ska regleras genom en ändring i lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete. Ändringen innebär att skyldigheten för svenska myndigheter att iaktta användningsbe- gränsningar som en annan stat har ställt upp utvidgas, så att även uppgif- ter eller bevisning som har översänts i syfte att upprätthålla allmän ord- ning och säkerhet omfattas. Samtidigt ges svenska myndigheter i en ny bestämmelse möjlighet att i enskilda fall ställa upp villkor för användan- det av uppgifter eller bevisning som lämnas till en annan stat eller en mellanfolklig organisation, om villkor krävs med hänsyn till enskilds rätt eller från allmän synpunkt. Ändringarna föreslås träda i kraft den 1 juli 2010.

Innehållsförteckning

1	Beslut.....	3
2	Förslag till lag om ändring i lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete.....	4
3	Ärendet och dess beredning.....	6
4	Prümrådsbeslutet	6
4.1	Innehållet i beslutet	6
4.2	Genomförande av beslutet i svensk rätt	7
5	Överväganden och förslag	8
6	Ikraftträdande och kostnader	18
7	Författningskommentar.....	19
Bilaga 1	Rådets beslut 2008/615/RIF av den 23 juni 2008 om ett fördjupat gränsöverskridande samarbete, särskilt för bekämpning av terrorism och gränsöverskridande brottslighet.....	21
Bilaga 2	Departementspromemorians lagförslag	32
Bilaga 3	Förteckning över remissinstanserna	34

1 Beslut

Regeringen har beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till lag om ändring i lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete.

2 Förslag till lag om ändring i lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete

Regeringen har följande förslag till lagtext.

Häri genom föreskrivs i fråga om lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete

dels att 3 § ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas en ny paragraf, 3 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 §

Har en svensk myndighet fått *upplysningar* eller *bevismaterial* från en annan stat för att användas i underrättelseverksamhet om brott eller vid utredning av brott och gäller på grund av en överenskommelse med den andra staten villkor som begränsar möjligheten att *utnyttja materialet, skall* svenska myndigheter följa villkoren oavsett vad som *annars* är föreskrivet i lag eller annan författning.

Bestämmelserna i första stycket gäller också i fråga om överenskommelser med mellanfolkliga organisationer.

Har en svensk myndighet fått *uppgifter* eller *bevisning* från en annan stat för att användas i underrättelseverksamhet om brott, vid utredning av brott eller för att *upprätthålla allmän ordning och säkerhet*, och gäller på grund av en överenskommelse med den andra staten villkor som begränsar möjligheten att *använda uppgifterna eller bevisningen, ska* svenska myndigheter följa villkoren oavsett vad som är föreskrivet i lag eller annan författning.

Första stycket gäller också i fråga om överenskommelser med mellanfolkliga organisationer.

3 a §

En svensk brottsbekämpande myndighet får i enskilda fall ställa upp villkor som begränsar möjligheten att använda uppgifter eller bevisning som lämnas till en annan stat, om det krävs med hänsyn till enskilds rätt eller från allmän synpunkt. Sådana villkor får inte strida mot en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige.

Första stycket gäller också i fråga om uppgifter eller bevisning som lämnas till en mellanfolklig organisation.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

3 Ärendet och dess beredning

I maj 2005 undertecknade Belgien, Tyskland, Spanien, Frankrike, Luxemburg, Nederländerna och Österrike en konvention för att utveckla informationsutbytet inom hela Europeiska unionen (EU), framför allt vad gäller DNA-, fingeravtrycks- och fordonsuppgifter. Konventionen trädde i kraft i november 2006.

Det har funnits en strävan att omvandla konventionens bestämmelser till ett eller flera EU-instrument. I juni 2007 träffades en politisk överenskommelse om ett utkast till rådsbeslut (det s.k. Prümrådsbeslutet). I propositionen Godkännande av Prümrådsbeslutet föreslog regeringen att riksdagen skulle godkänna utkastet till rådsbeslut (prop. 2007/08:83). Några lagförslag presenterades inte. Däremot lämnades i anslutning till genomgången av innehållet i rådsbeslutet en beskrivning av på vilka sätt beslutet bedömdes kräva lagändringar. Utkastet har godkänts av riksdagen (bet. 2007/08:JuU20, rskr. 2007/08:197). Rådet antog därefter utkastet till rådsbeslut den 23 juni 2008 (rådets beslut 2008/615/RIF om ett fördjupat gränsöverskridande samarbete, särskilt för bekämpning av terrorism och gränsöverskridande brottslighet). Samma dag antogs även rådets beslut 2008/616/RIF om genomförande av beslut 2008/615/RIF om ett fördjupat gränsöverskridande samarbete, särskilt för bekämpning av terrorism och gränsöverskridande brottslighet. Prümrådsbeslutet i dess lydelse på svenska finns i *bilaga 1*.

En utredare har biträtt Justitiedepartementet med att ta fram promemorian Genomförandet av delar av Prümrådsbeslutet (Ds 2009:8). Promemorian innehåller förslag till författningsändringar som föranleds av de tvingande bestämmelserna i Prümrådsbeslutet. Promemorians lagförslag finns i *bilaga 2*. Promemorian har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 3*. En sammanställning av remissyttrandena finns tillgänglig i Justitiedepartementet (dnr Ju2009/2441/L4).

Delar av promemorians lagförslag behandlas i denna lagrådsremiss, se avsnitt 4.2.

4 Prümrådsbeslutet

4.1 Innehållet i beslutet

Medlemsstaterna har enligt rådsbeslutet för avsikt att fördjupa det gränsöverskridande polissamarbetet och det straffrättsliga samarbetet, särskilt i fråga om utbyte av information mellan myndigheter som är ansvariga för att förebygga och utreda brott.

I beslutet finns i artiklarna 2–12 bestämmelser om att medlemsstaternas myndigheter automatiskt ska ges tillgång till referensuppgifter i de andra medlemsstaternas DNA- och fingeravtrycksregister och till uppgifter i deras fordonsregister. Det ska inte vara möjligt att omedelbart kunna identifiera vilken person referensuppgifterna hänför sig till. När en automatisk sökning eller en automatisk jämförelse leder till en träff reglerar den anmodade medlemsstatens lagstiftning, inkluderande reglerna om rättslig hjälp, vilka personuppgifter som får översändas.

Artiklarna 13–15 behandlar informationsutbyte i samband med större evenemang med gränsöverskridande verkningar. För att förebygga brott och upprätthålla allmän ordning och säkerhet i samband med sådana evenemang ska medlemsstaterna på begäran eller på eget initiativ sända varandra personuppgifter och andra uppgifter under vissa förutsättningar.

I syfte att förebygga terroristbrott får medlemsstaterna enligt artikel 16 i enskilda fall, även utan föregående förfrågan, utbyta vissa personuppgifter i enlighet med nationell rätt.

Rådsbeslutet innehåller också nya möjligheter till operativt samarbete mellan tjänstemän i olika medlemsstater. En behörig myndighet i en medlemsstat kan enligt artikel 17, för att upprätthålla allmän ordning och säkerhet eller förebygga brott, inrätta en gemensam patrull eller genomföra en annan gemensam insats. Inom ramen för en sådan insats kan tjänstemän från en stat ges möjlighet att utöva myndighet på en annan stats territorium.

Artikel 18 innebär en skyldighet för medlemsstaterna att ge varandra bistånd i samband med större evenemang, katastrofer och allvarliga olyckor. Biståndet, som ska syfta till att förhindra brott och upprätthålla allmän ordning och säkerhet, ska kunna avse t.ex. underrättelser eller bistånd genom tjänstemän och specialister.

I artiklarna 19–23 finns bestämmelser om bl.a. vapen användning, skadestånd och straffansvar. Dessa ska gälla vid gemensamma insatser och när bistånd lämnas.

I artiklarna 24–32 finns bestämmelser om dataskydd. Dessa gäller alla uppgifter som översänds och mottas med stöd av beslutet. De reglerar bl.a. hur länge uppgifter får lagras, vilka myndigheter som får behandla uppgifterna samt frågor om information till enskilda och rätten till domstolsprövning eller prövning hos ett oberoende tillsynsorgan.

För en närmare redogörelse av innehållet i rådsbeslutet hänvisas till Ds 2009:8.

4.2 Genomförande av beslutet i svensk rätt

Prümrådsbeslutet innehåller dels bestämmelser som medlemsstaterna är skyldiga att genomföra, dels bestämmelser som är frivilliga att genomföra.

De obligatoriska delarna av Prümrådsbeslutet ska vara genomförda i två steg. Den del som gäller informationsutbyte vid större evenemang och skyldigheten att lämna bistånd vid större evenemang, katastrofer och allvarliga olyckor samt de generella dataskyddsbestämmelserna (artiklarna 13–15, delar av 18 samt 24–32) skulle ha genomförts i augusti 2009. I denna lagrådsremiss behandlas dessa delar av Prümrådsbeslutet.

Den del som gäller automatiserat utbyte av DNA-, fingeravtrycks- och fordonsuppgifter (artiklarna 2–12) ska genomföras senast i augusti 2011. Regeringen avser att återkomma med förslag i denna del.

Artikel 16 innehåller inga förpliktelser för medlemsstaterna.

En särskild utredare har fått i uppdrag (dir. 2009:36) att utreda merparten av de delar av rådsbeslutet som är frivilliga att genomföra, dvs. gemensamma insatser enligt artikel 17 och möjligheten att ta emot bistånd från andra medlemsstater vid större evenemang, katastrofer och allvarliga

olyckor enligt artikel 18. Utredaren ska också utreda de eventuella frågor som aktualiseras när svenska tjänstemän inbjuds att delta i verksamhet i en annan stat. Uppdraget ska redovisas senast den 31 december 2010.

5 Överväganden och förslag

Regeringens förslag: Skyldigheten för svenska myndigheter att enligt lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete iaktta användningsbegränsningar som en annan stat har ställt upp utvidgas så att även uppgifter eller bevisning som har översänts i syfte att upprätthålla allmän ordning och säkerhet omfattas.

En ny bestämmelse införs som ger svenska myndigheter möjlighet att i enskilda fall ställa villkor för användandet av uppgifter eller bevisning som lämnas till en annan stat eller en mellanfolklig organisation, om villkor krävs med hänsyn till enskilds rätt eller från allmän synpunkt. Sådana villkor får inte strida mot svenska internationella åtaganden.

Regeringens bedömning: Övriga delar av Prövrådsbeslutet som nu behandlas (artiklarna 13–15, delar av 18 samt 24–32) kräver inte några lagändringar.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser har tillstyrkt eller inte haft något att invända mot förslagen.

Juridiska fakultetsstyrelsen vid Lunds universitet har förordat att informationsutbytet vid större evenemang med gränsöverskridande verkningar regleras i lag. *Sveriges advokatsamfund* avstyrker förslagen. Samfundet framhåller att det saknas överväganden i fråga om den enskildes rättssäkerhet och integritet eller förslagets nödvändighet, ändamålsenlighet eller proportionalitet.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Informationsutbyte vid större evenemang

Av *artikel 14* framgår att medlemsstaterna på begäran eller på eget initiativ ska sända varandra personuppgifter i samband med större evenemang med gränsöverskridande verkningar. I rådsbeslutet anges betydande idrottsevenemang och Europeiska rådets möten som exempel på sådana evenemang. Informationsutbytet ska syfta till att förebygga brott eller att upprätthålla allmän ordning och säkerhet. För att personuppgifter ska sändas över krävs att det på grundval av lagakraftvunna domar eller andra fakta finns skäl att anta att de personer som uppgifterna avser kommer att begå brott vid det berörda evenemanget eller att de utgör ett hot mot den allmänna ordningen och säkerheten. Det ska alltså finnas en konkret grund för misstanken om att personen kommer att begå brott eller störa ordningen. Även underrättelseuppgifter kan aktualiseras, men

dessa måste i så fall bygga på konkreta fakta. En förutsättning är att översändande av sådana uppgifter är tillåtet enligt den nationella lagstiftningen i den medlemsstat som sänder uppgifterna.

I *artikel 13* anges att medlemsstaterna, för att förebygga brott och upprätthålla allmän ordning och säkerhet i samband med större evenemang med gränsöverskridande verkningar, är skyldiga att sända varandra nödvändiga, icke personrelaterade, uppgifter. Det kan t.ex. röra sig om uppgifter att en grupp icke identifierade personer, som misstänks vara våldsbenäigna, kan komma att bevista evenemanget. Översändandet ska, enligt artikeln, ske både på begäran och på eget initiativ och i överensstämmelse med den översändande medlemsstatens nationella lagstiftning.

I samband med större evenemang sker redan ett uppgiftsutbyte mellan stater i fråga om personer som förekommer i polisens eller andra brottsbekämpande myndigheters register. Av 1 § polisdatalagen (1998:622) framgår att lagen gäller utöver personuppgiftslagen vid behandling av personuppgifter i polisens verksamhet för att (1) förebygga brott och andra störningar av den allmänna ordningen och säkerheten, (2) övervaka den allmänna ordningen och säkerheten, hindra störningar av den samt ingripa när sådana har inträffat, eller (3) bedriva spaning och utredning i fråga om brott som hör under allmänt åtal. Lagens tillämpningsområde motsvarar polisens uppgifter som de beskrivs i 2 § 1–3 polislagen (1984:387).

I förslaget till ny polisdatalag (prop. 2009/10:85) anges att lagen gäller vid behandling av personuppgifter i polisens brottsbekämpande verksamhet. Med brottsbekämpande verksamhet avses verksamhet som syftar till att förebygga, förhindra eller upptäcka brottslig verksamhet eller till att utreda och beivra brott. Uppgifter får därutöver behandlas för att fullgöra de förpliktelser som följer av internationella åtaganden. För sådan behandling som inte omfattas av den nya lagen gäller personuppgiftslagen (1998:204). Det medför att sådana uppgifter som innebär att polisen förebygger, hindrar och ingriper mot andra störningar av den allmänna ordningen och säkerheten än sådana som innefattar brott inte kan anses utgöra brottsbekämpande verksamhet. Dessa uppgifter omfattas därför inte av den nya polisdatalagen. Detsamma gäller övervakning av den allmänna ordningen och säkerheten som inte syftar till att förebygga brott. Det innebär att vissa uppgifter som kan behandlas med stöd av den nu gällande polisdatalagen kommer att falla utanför den nya lagens tillämpningsområde. Som tidigare nämnts blir det istället de allmänna bestämmelserna i personuppgiftslagen som blir tillämpliga på behandlingen av dessa uppgifter. Bestämmelser om utlämnande av uppgifter till utländsk myndighet finns bl.a. i 7 § polisdatalagen. Under förutsättning att den mottagande staten har en adekvat nivå för skyddet av personuppgifterna, kan uppgifter lämnas till utländska myndigheter med stöd av 33 § personuppgiftslagen. En bestämmelse med i sak motsvarande innehåll finns också i 2 kap. 15 § andra stycket i förslaget till ny polisdatalag. Även 11 § lagen (1998:620) om belastningsregister innehåller en liknande bestämmelse (se även prop. 2008/09:18 s. 24 f. angående utbyte av uppgifter ur kriminalregister). Detta innebär alltså att både befintligt regelverk och det regelverk som kommer att bli gällande om förslaget till ny polisdatalag antas av riksdagen medger att uppgifter får lämnas ut till andra medlemsstater.

Artikel 13 och 14 innebär emellertid att svenska myndigheter kommer att vara skyldiga att tillhandahålla utländska myndigheter uppgifter av det slag som anges i artiklarna. Bestämmelserna är formulerade som obligatoriska förpliktelser för medlemsstaterna att sända varandra uppgifter, samtidigt som de hänvisar till att uppgiftsutbytet ska ske i enlighet med nationell rätt i den översändande staten (artikel 13), respektive vara tillåtet enligt den nationella lagstiftningen i den medlemsstat som sänder uppgifterna (artikel 14). Regeringen har tidigare tolkat artikel 13 som att den föreskriver en skyldighet för svenska myndigheter att översända uppgifter till andra länder i samband med större evenemang men att medlemsstaterna råder över den närmare utformningen av reglerna och de begränsningar som ska gälla. Regeringen har vidare tolkat artikel 14 som att den är tvingande men endast avser sådant översändande som enligt nationell rätt är tillåtet (prop. 2007/08:83 s. 25 f.). Det saknas skäl att nu göra en annan bedömning.

Som tidigare nämnts medger gällande rätt att uppgifter översänds till andra medlemsstater, men det finns inte någon skyldighet att göra det, med undantag av 4 § förordningen (2008:1396) om förenklat informationsutbyte mellan brottsbekämpande myndigheter i Europeiska unionen. En sådan skyldighet måste därför införas. I promemorian görs bedömningen att det inte finns något som hindrar att en sådan skyldighet regleras i förordning. Regeringen delar den bedömningen. *Juridiska fakultetsstyrelsen vid Lunds universitet* har dock ifrågasatt lämpligheten av att reglera informationsskyldigheten i förordning. Med hänsyn till att det endast är fråga om en skyldighet att lämna ut uppgifter som redan enligt gällande regler kan lämnas ut anser regeringen att åtagandet kan regleras i förordning. Fördelen med en sammanhållen reglering och det faktum att de flesta bestämmelserna i Prümrådsbeslutet kommer att regleras i förordning talar också för en sådan lösning. *Justitiekanslern* har också ansett att rättssäkerhets- och integritetsskyddsintressen beaktas på ett godtagbart sätt genom den föreslagna regleringen. Regeringen delar således promemorians bedömning att skyldigheten kan regleras i förordning.

De uppgifter som ska sändas över enligt rådsbeslutet kan omfattas av sekretess. En sekretessbelagd uppgift får röjas för utländsk myndighet eller mellanfolklig organisation bl.a. om utlämnandet sker i enlighet med särskild föreskrift i lag eller förordning (8 kap. 3 § offentlighets- och sekretesslagen [2009:400]). Sådana föreskrifter finns i de ovan nämnda bestämmelserna i polisdatalagen och lagen om belastningsregister. Med hänsyn till att dessa bestämmelser är sekretessbrytande gör regeringen bedömningen att det inte krävs någon särskild reglering för det fall uppgiftsutbytet skulle avse uppgifter som omfattas av sekretess.

Enligt *artikel 15* ska ett nationellt kontaktställe utses för förmedling av uppgifter som ska utbytas mellan medlemsstaterna enligt de aktuella artiklarna. Med hänsyn till att Rikspolisstyrelsen redan är nationell enhet för Interpol och Europol och nationell kontaktpunkt för Schengens informationssystem (SIS) anser regeringen att det är lämpligt att utse styrelsen till nationell kontaktställe för förmedling av sådana uppgifter som avses i artiklarna 13 och 14. Denna fråga kan regleras i förordning.

Bistånd vid större evenemang, katastrofer och allvarliga olyckor

Enligt *artikel 18* är medlemsstaterna skyldiga att, i enlighet med sin nationella lagstiftning, ge varandra ömsesidigt bistånd vid större evenemang och liknande viktiga händelser, katastrofer och allvarliga olyckor. Syftet med biståndet ska vara att förhindra brott och upprätthålla allmän ordning och säkerhet. En form av bistånd är att så tidigt som möjligt informera andra medlemsstater om situationer med gränsöverskridande verkningar och förmedla väsentliga uppgifter om dem (*artikel 18 a*). Medlemsstaterna är vidare skyldiga att i sådana situationer genomföra och samordna nödvändiga polisiära åtgärder på sitt territorium (*artikel 18 b*). I den mån det är möjligt ska också tjänstemän, specialister och rådgivare samt nödvändig utrustning ställas till förfogande på begäran av den stat som är i behov av bistånd (*artikel 18 c*).

Skyldigheten enligt denna artikel att på begäran bistå en annan stat vid större evenemang och liknande händelser, katastrofer och allvarliga olyckor begränsas till vad som är tillåtet enligt svensk lagstiftning. I fråga om bistånd med tjänstemän, specialister, rådgivare och utrustning gäller den ytterligare begränsningen att det ska ske i den mån det är möjligt. Trots dessa begränsningar får bestämmelsen betraktas som någon form av åliggande för Sverige att lämna bistånd till andra stater i de situationer som omfattas (prop. 2007/08:83 s. 31 f.). Exempel på bistånd skulle kunna vara att polisfordon med särskild utrustning lånas ut eller att en polishelikopter med personal tillfälligt ställs till en annan stats disposition.

Regeringen konstaterar att Sverige med stöd av andra bestämmelser kan lämna internationellt bistånd i andra sammanhang, bl.a. vid räddningsinsatser (jfr 9 kap. 1 § andra stycket lagen [2003:778] om skydd mot olyckor). Det finns dock inga bestämmelser som reglerar skyldigheten att lämna bistånd i de situationer som omfattas av artikel 18. Det krävs därför nya bestämmelser som reglerar detta. Bistånd enligt artikeln kan omfatta tjänstemän, specialister och rådgivare. Det kan dock inte bli fråga om att sända personal som ska utföra verkställande befogenheter med stöd av denna artikel (jfr artikel 17). Med begreppet verkställande befogenheter torde avses sådana åtgärder, som om de utförs i Sverige, benämnas myndighetsutövning. Enligt regeringens bedömning kan skyldigheten enligt artikel 18 därför regleras i förordning.

Integritetsskydd

Dataskydd och datasäkerhet

I *artikel 25.1* föreskrivs en lägsta dataskyddsnivå för behandling av personuppgifter som översänds eller har översänts i enlighet med rådsbeslutet. Varje medlemsstat ska i sin nationella lagstiftning garantera ett skydd för dessa uppgifter som motsvarar åtminstone den nivå som har fastställts i Europarådets konvention den 28 januari 1981 om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter och i tilläggsprotokollet den 8 november 2001. Medlemsstaterna ska även beakta Europarådets rekommendation No. R (87) 15 som reglerar användningen av personuppgifter inom polissektorn.

Enligt rådsbeslutet ska samma dataskyddsnivå gälla oavsett om uppgifter behandlas automatiskt eller manuellt. Det framgår emellertid inte om detta skydd avser all manuell behandling av uppgifter eller om det bara gäller sådan behandling som sker i register. I andra rättsakter, och i svensk rätt, omfattar dataskyddet enbart sådan manuell behandling som sker i register (se prop. 2007/08:83 s. 40). Det finns inte anledning att tolka rådsbeslutet på annat sätt. Det innebär att rådsbeslutet i detta avseende motsvaras av regleringen i personuppgiftslagen (5 § personuppgiftslagen). De allmänna skyddsreglerna i 9 § första stycket personuppgiftslagen – som bl.a. föreskriver en lagenlig och korrekt behandling av personuppgifter, men också att uppgifter bara får samlas in för särskilda, uttryckligt angivna och berättigade ändamål samt inte får behandlas för något ändamål som är oförenligt med det för vilket de samlades in – har i tidigare lagstiftningsärenden bedömts uppfylla den allmänna skyddsnivå som dataskyddskonventionen kräver (se bl.a. prop. 1999/2000:64 s. 147 f.). I propositionen om godkännande av rådsbeslutet har samma bedömning gjorts (prop. 2007/08:83 s. 40). Det krävs därför enligt regeringens bedömning inga lagstiftningsåtgärder, eftersom svensk rätt redan uppfyller rådsbeslutets krav på att det ska finnas en grundläggande dataskyddsnivå.

I *artikel 29* finns bestämmelser om tekniska och organisatoriska åtgärder för säkerställande av dataskydd och datasäkerhet.

I 31 § personuppgiftslagen finns allmänna krav på säkerhet vid behandling av personuppgifter. Enligt den bestämmelsen ska den personuppgiftsansvarige bl.a. vidta lämpliga tekniska och organisatoriska åtgärder för att skydda de personuppgifter som behandlas. Bestämmelsen är tillämplig också på enskilda register eftersom det i stort sett saknas avvikande regler. Vidare finns särskilda bestämmelser i 3, 5 och 6 §§ arkivlagen (1990:782) om hur arkivhandlingar och arkiv ska hanteras, vilka är av betydelse för bevarande av förundersökningar (prop. 1997/98:44 s. 92). Det bör också nämnas att det vid genomförandet av andra rättsakter som innehåller motsvarande reglering som den i rådsbeslutet har gjorts bedömningen att de allmänna skyddsreglerna i personuppgiftslagen uppfyller de säkerhetskrav som ställs (prop. 1999/2000:64 s. 148 och 2006/07:33 s. 11 f.). Det finns inte skäl att göra någon annan bedömning i detta lagstiftningsärende.

I november 2008 antog rådet för rättsliga och inrikes frågor det s.k. dataskyddsrambeslutet. Rambeslutet utgör ett komplement till olika instrument om utvidgat polisiärt samarbete och rättsligt samarbete inom EU med inriktning på utökad gränsöverskridande informationsutbyte. Även vid godkännande av detta rambeslut bedömdes de allmänna skyddsreglerna i personuppgiftslagen uppfylla de säkerhetskrav som ställs (prop. 2008/09:16 s. 52 f.).

Enligt regeringens bedömning krävs således inga lagstiftningsåtgärder för att leva upp till rådsbeslutet i denna del.

Användningsbegränsningar

Rätten till behandling av personuppgifter är begränsad i rådsbeslutet. Av *artikel 26.1* följer att behandling endast får ske för de syften för vilka uppgifterna har översänts i enlighet med beslutet. Behandling för andra

syften är tillåten endast om det finns förhandstillstånd från den medlemsstat som administrerar uppgifterna, dvs. den stat som översänder uppgifterna. Vidare begränsas kretsen av myndigheter som får hantera översända uppgifter i *artikel 27* till behöriga myndigheter, dvs. brottsbekämpande myndigheter. För att en utländsk uppgift ska få lämnas vidare till en annan myndighet krävs att den översändande myndigheten på förhand lämnar tillstånd till detta och att den mottagande medlemsstatens lagstiftning inte hindrar att uppgifterna behandlas av en annan myndighet. Enligt *artikel 14.2* får de översända personuppgifterna behandlas endast för de syften som anges i artikel 14.1, nämligen att förebygga brott och upprätthålla ordningen i samband med det aktuella evenemanget.

I 3 § lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete finns en bestämmelse om skyldighet för svenska myndigheter att följa sådana villkor som har överenskommit med en främmande stat om hur uppgifter eller bevisning som har överlämnats från den andra staten får användas. Principen är att svenska regler om hur myndigheten ska handla i olika avseenden inte gäller i den utsträckning sådana regler strider mot villkoren i den överenskommelse som ligger till grund för beslutet. Det innebär att t.ex. både åtalplikten och förundersökningsplikten viker för villkor av detta slag.

Bestämmelsen i lagen om internationellt polisiärt samarbete kan tillämpas på uppgifter som översänds till Sverige inom ramen för rådsbeslutet. Regleringen omfattar dock endast uppgifter som överlämnas för användning i underrättelseverksamhet om brott eller vid utredning av brott. Utbyte av uppgifter med stöd av rådsbeslutet kan emellertid också komma att ske för andra syften än de nu nämnda. Uppgifter ska exempelvis enligt artiklarna 13 och 14 i rådsbeslutet kunna översändas för upprätthållande av allmän ordning och säkerhet vid vissa större evenemang med gränsöverskridande verkningar. För att användningsbegränsningar knutna till sådana uppgifter ska gälla framför andra svenska regler, krävs reglering i lag. Med hänsyn till att utvecklingen går mot ett fördjupat internationellt polissamarbete, är det lämpligt att tillämpningsområdet för en sådan bestämmelse inte begränsas till Prümrådsbeslutet utan kan gälla för andra överenskommelser. Ett tillägg bör därför göras i 3 § lagen om internationellt polisiärt samarbete så att även användningsbegränsande villkor hänförliga till uppgifter eller bevisning som har översänts i syfte att upprätthålla allmän ordning och säkerhet blir bindande för svenska myndigheter.

En fråga som uppkommer i detta sammanhang är möjligheten för svenska myndigheter att ställa upp villkor för uppgifter som översänds till brottsbekämpande myndigheter i andra medlemsstater. Idag anses sådana villkor i viss utsträckning kunna ställas upp då en svensk brottsbekämpande myndighet lämnar över en uppgift till en annan stat inom ramen för det internationella polissamarbetet. Möjligheten att ställa upp användningsbegränsande villkor torde dock förutsätta att det är upp till den svenska myndigheten att avgöra om uppgiften ska översändas och att det således inte finns en skyldighet att översända denna. I fall då informationsutbytet grundar sig på en reglerad skyldighet att översända uppgiften, torde det krävas ett uttryckligt författningsstöd för att förena uppgiften med användningsbegränsande villkor. Möjligheten att ställa upp användningsbegränsande villkor är reglerad vid internationell rättslig

hjälp (5 kap. 2 § lagen [2000:562] om internationell rättslig hjälp i brottmål), internationellt tullsamarbete (2 kap. 7 § lagen [2000:1219] om internationellt tullsamarbete) och för inom ramen för gemensamma utredningsgrupper (6 § lagen [2003:1174] om vissa former av internationellt samarbete i brottsutredningar), men däremot inte vid internationellt polissamarbete. Eftersom det kan finnas starka skäl att ställa upp villkor för användningen av uppgifter eller bevisning som lämnas till en utländsk stat som ett led i internationellt polissamarbete bör bestämmelser som ger svenska myndigheter rätt att ställa upp sådana villkor införas. Förutom vid det informationsutbyte som sker med stöd av Prövrådsbeslutet kan behov av användningsbegränsande villkor aktualiseras i samband med förfrågningar från t.ex. Europol. Även i det informationsutbyte som sker med stöd av förordningen (2008:1396) om förenklat uppgiftsutbyte mellan brottsbekämpande myndigheter i Europeiska unionen kan en svensk myndighet behöva ställa upp villkor för användningen av uppgifter som utbyts. En svensk myndighet som översänder uppgifter eller gör uppgifter tillgängliga för en annan stat eller mellanfolklig organisation föreslås därför få ställa upp villkor för användningen av uppgifterna. Behovet av att kunna ställa sådana villkor är generellt och det bör införas en regel om detta i lagen om internationellt polisiärt samarbete, där det, som framgått ovan, redan finns en bestämmelse om skyldighet för svenska myndigheter att följa sådana villkor som har överenskommits med en främmande stat om hur uppgifter eller bevisning som har överlämnats från den andra staten får användas. Villkor som står i strid med Sveriges internationella åtaganden får inte ställas upp. Det innebär att om en viss överenskommelse inte tillåter att informationsutbytet begränsas genom villkor för användningen måste det respekteras. Den myndighet som har ställt ett villkor för användningen ska även kunna medge undantag från villkoret. Någon särskild bestämmelse om detta krävs dock inte enligt regeringens bedömning.

Sveriges advokatsamfund har i förhållande till Prövrådsbeslutet ifrågasatt lämpligheten i ett förfarande där en myndighet medges att efter eget skön meddela villkor om det inte också uppställs vissa minimikrav för under vilka förutsättningar detta kan ske och när villkor ska ställas upp till skydd för enskilds rätt. Minimivillkor bör enligt advokatsamfundet vara dubbel straffbarhet och förbud att lämna uppgifterna till tredje land.

Översändande av uppgifter enligt rådsbeslutet ska ske i enlighet med nationell lagstiftning i den medlemsstat som administrerar uppgifterna. Det finns därför i och för sig inget som hindrar att i svensk rätt föreskriva vissa obligatoriska villkor för att uppgifterna ska få översändas. Det bör framhållas att de uppgifter som det nu är fråga om redan utbyts i stor utsträckning. Syftet med rådsbeslutet är dessutom att fördjupa det gränsöverskridande samarbetet, särskilt i fråga om utbyte av information mellan myndigheter. Det är angeläget att det samarbete som således pågår inte försvåras. Regeringen anser därför att utgångspunkten bör vara att det material som lämnas över till en annan stat får användas enligt vad som följer av rådsbeslutet och den mottagande statens regler (jfr prop. 1999/2000:61 s. 147). Dessa bestämmelser kommer dessutom att kompletteras av de krav som ställs i dataskyddsrambeslutet. I exempelvis artikel 13 i rambeslutet anges att medlemsstaterna ska begränsa möjligheterna att överföra personuppgifter som överförts eller gjorts tillgängli-

ga av en myndighet i en annan medlemsstat till tredjestater eller internationella organ. Personuppgifter ska bl.a. få överföras till tredjestater eller internationella organ endast om berörd stat eller organ sörjer för en adekvat skyddsnivå för den avsedda databehandlingen. Sammanfattningsvis finns det enligt regeringens bedömning inte behov av att införa några obligatoriska villkor som Sveriges advokatsamfund föreslår.

Korrigerig och bevarande av personuppgifter

Rådsbeslutet anvisar flera metoder för att säkerställa att uppgifter som utbyts är korrekta och aktuella. Översändande stat och mottagande organ har enligt *artikel 28.1* en ömsesidig skyldighet att underrätta varandra, om det visar sig att uppgifterna var felaktiga eller om de inte borde ha översänts. Uppgifterna ska då rättas eller utplånas av berörda medlemsstater. Även i övriga fall ska översända personuppgifter rättas om det framgår att de är felaktiga. I *artikel 28.3* anges att översända personuppgifter ska utplånas om de inte borde ha översänts eller mottagits. Även uppgifter som har översänts och mottagits korrekt ska i vissa fall utplånas. Detta gäller om de inte längre är nödvändiga för det syfte för vilket de översändes. Utplåning av korrekt översända uppgifter ska även ske efter det att den tidsfrist som fastställts för lagring av uppgifterna enligt den översändande medlemsstatens nationella lagstiftning har löpt ut, när det översändande organet har informerat det mottagande organet om denna maximala lagringstid i samband med att uppgifterna översändes.

I *artikel 14.2* finns en särskild regel för uppgifter som översänds i samband med större evenemang med gränsöverskridande verkningar. När det syfte för vilket uppgiften översändes har uppnåtts eller inte längre kan uppnås, ska uppgifterna utplånas, dock senast inom ett år.

Om det finns skäl att anta att en utplåning skulle skada den berörda personens intressen ska uppgifterna enligt *artikel 28.3* inte utplånas, utan i stället spärras, dvs. förses med anteckning om att uppgifterna inte får användas fritt. Uppgifter som har spärrats får därefter endast översändas eller användas i det syfte som ledde till att uppgifterna spärrades i stället för att utplånas. Det närmare förfarandet vid spärrning ska enligt rådsbeslutet regleras nationellt. Om en berörd person bestrider att personuppgifterna är korrekta och det inte är möjligt att fastställa om så är fallet, kan uppgifterna enligt *artikel 28.2* på begäran av den personen i stället märkas i enlighet med nationell rätt. En sådan märkning får avlägsnas endast under vissa förhållanden. Märkning hindrar, i motsats till spärrning, inte att uppgifterna används.

Skyldigheten att informera om att översända uppgifter är felaktiga, eller inte borde ha översänts, är ett av flera moment i rådsbeslutet som syftar till att säkerställa att de uppgifter som utbyts är korrekta och aktuella. Underrättelseskyldigheten bör därför komma till direkt uttryck i författning men kan, enligt regeringens bedömning, regleras i förordning.

Att utplåna personuppgifter på den grunden att uppgifterna är felaktiga motsvaras delvis av skyldigheten enligt 9 § första stycket i personuppgiftslagen (1998:204) att vidta alla rimliga åtgärder för att utplåna sådana personuppgifter som är felaktiga eller ofullständiga med hänsyn till ändamålet med behandlingen. Av 28 § samma lag framgår också att personuppgifter som inte har behandlats i enlighet med lagen ska utplånas

på begäran av den registrerade. Däremot finns det inte någon regel om utplåning av uppgifter som inte borde ha sänts. Enligt rådsbeslutet ska vidare uppgifter utplånas om de i och för sig översänts korrekt, men inte längre är nödvändiga för det syfte för vilket de översändes. Enligt 13 § polisdatalagen (1998:622) ska personuppgifter gallras om de inte längre behövs för sitt ändamål. För uppgifter i förundersökningar gäller i stället arkivlagen (1990:782). I förslaget till ny polisdatalag (prop. 2009/10:85) föreslås att Rikspolisstyrelsen får behandla uppgifter i ett internationellt register bl.a. om det behövs för att ta emot och besvara ärenden som rör internationellt polissamarbete. Uppgifter i registret ska enligt förslaget gallras tre år efter utgången av det kalenderår då ärendet i vilket uppgifterna behandlades avslutades.

Även om gällande lagstiftning och förslaget till ny polisdatalag innehåller gallringsbestämmelser som till vissa delar motsvarar rådsbeslutets krav ger den utrymme för att uppgifter kan bevaras även efter det att syftet med behandlingen har tillgodosetts. Detta gäller bl.a. uppgifter i förundersökningar som i stället gallras enligt arkivlagstiftningen. För att uppfylla kraven i rådsbeslutet bör bestämmelser införas med krav på att utplåna uppgifter som inte längre behövs för det ändamål för vilket de översändes samt den särskilda tidsfrist som föreskrivs i artikel 14.2. För att få en samlad reglering bör en bestämmelse införas som ger tydligt stöd för att utplåna översända uppgifter i alla de nu aktuella situationerna. Enligt regeringens mening kan frågorna regleras i förordning med hänsyn till att de får anses utgöra specialreglering för Prümsamarbetet och därmed enbart kompletterar befintliga bestämmelser.

När det gäller uppgifter som har överskridit den längsta tillåtna tiden för bevarande i artikel 28.3 rör det sig om ett villkor som är känt redan vid översändandet och som därmed kan sägas utgöra ett villkor för att uppgifterna ska få användas. Därmed torde svenska myndigheter vara skyldiga att utplåna uppgifterna enligt 3 § lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete. Svensk lagstiftning uppfyller därmed rådsbeslutets krav i detta hänseende.

Det finns inga regler i svensk rätt som motsvarar rådsbeslutets bestämmelser om spärning och märkning. Även dessa förfaranden kan enligt regeringens bedömning regleras i förordning.

Tillsyn och enskildas rätt till information

Enligt *artikel 31.1* har en registrerad person rätt att på begäran informeras om de uppgifter om vederbörande som är eller har varit föremål för behandling. De närmare formerna för information, däribland frågan i vilken utsträckning sekretess kan begränsa rätten till information, regleras nationellt.

I 23–27 §§ personuppgiftslagen (1998:204) finns generella bestämmelser om information till den registrerade. Bestämmelserna är tillämpliga på behandling av personuppgifter i polisens verksamhet, eftersom det inte finns några särbestämmelser i polisdatalagen (1998:622). I förslaget till ny polisdatalag (prop. 2009/10:85) finns en uttrycklig hänvisning till dessa bestämmelser i personuppgiftslagen.

Enligt 26 § personuppgiftslagen har berörda personer som huvudregel rätt att få information om de uppgifter som finns registrerade om dem.

Var och en som ansöker om det har rätt att en gång om året gratis få information från den personuppgiftsansvarige om vilka personuppgifter som behandlas, varifrån de har hämtats, ändamålen med behandlingen och till vilka mottagare eller kategorier av mottagare uppgifterna lämnats. Rätten till information gäller dock enligt 27 § samma lag inte om uppgifterna omfattas av sekretess eller tystnadsplikt. Eftersom rådsbeslutet medger att rätten till information begränsas i enlighet med nationell lagstiftning behövs det enligt regeringens bedömning inte några lagändringar i detta avseende.

Medlemsstaternas dataskyddsmyndigheter eller, i förekommande fall, de rättsliga myndigheterna i medlemsstaten, ska enligt *artikel 30.5* övervaka utbytet av personuppgifter ur ett rättsligt perspektiv. Var och en ska hos en sådan myndighet, i enlighet med nationell rätt, kunna ansöka om att få lagligheten av personuppgiftsbehandlingen granskad. Myndigheterna ska även genom stickprov kontrollera lagligheten. Den person som uppgifterna berör ska vidare ha rätt att kräva att felaktiga uppgifter korrigeras och att uppgifter som behandlats på ett otillbörligt sätt utplånas. Medlemsstaterna ska också enligt *artikel 31.1* säkerställa att personer, vars rätt till dataskydd har kränkts, har möjlighet att överklaga hos en oavhängig domstol eller hos en oberoende tillsynsmyndighet och att personen kan kräva skadestånd eller annan ersättning. Förfarandet för att hävda dessa rättigheter och skälen till eventuella begränsningar följer nationell rätt i den medlemsstat där personen hävdar sina rättigheter.

Datainspektionen är tillsynsmyndighet enligt personuppgiftslagen (2 § personuppgiftsförordningen [1998:1191]) och granskar myndigheters behandling av personuppgifter, bl.a. efter anmälan från enskilda. Datainspektionens befogenheter enligt 43–47 §§ personuppgiftslagen gäller vid den behandling av personuppgifter som omfattas av rådsbeslutet. Datainspektionens beslut enligt personuppgiftslagen får överklagas till förvaltningsdomstol. Enligt 52 § samma lag får en myndighets beslut om information och rättelse, underrättelse till tredje man samt upplysningar till allmänheten överklagas till förvaltningsdomstol. Denna bestämmelse är tillämplig på behandling av personuppgifter som sker med stöd av polisdatalagen. Därutöver har Säkerhets- och integritetsskyddsnämnden till uppgift att granska Säkerhetspolisens behandling av uppgifter enligt polisdatalagen (1 § lagen [2007:980] om tillsyn över viss brottsbekämpande verksamhet). Det ingår i nämndens uppgifter att på begäran av enskild kontrollera bl.a. om han eller hon har varit föremål för otillåten personuppgiftsbehandling hos Säkerhetspolisen. Nämnden är skyldig att utföra kontrollen och att underrätta den enskilde som begärt kontrollen om att den har utförts.

I promemorian konstateras att svensk lagstiftning redan lever upp till kraven på tillgång till rättsmedel enligt Europakonventionen och rådsbeslutet. *Säkerhets- och integritetsskyddsnämnden* och *Datainspektionen* har dock ifrågasatt denna bedömning mot bakgrund av Europadomstolens dom den 6 juni 2006 i målet Segerstedt-Wiberg m.fl. mot Sverige. I det målet fann domstolen att varken Riksdagens ombudsmän, Justitiekanslern, den dåvarande Registernämnden eller Datainspektionen, ens sammantagna, uppfyllde kravet på effektiva rättsmedel enligt artikel 13 i Europakonventionen i fråga om Säkerhetspolisens registrering. Europadomstolens dom var ett av huvudskälen till att Säkerhets- och integritets-

skydds nämnden inrättades. I förslaget till ny polisdatalag (prop. 2009/10:85) föreslås att även den personuppgiftsbehandling som förekommer i öppna polisens brottsbekämpande verksamhet bör stå under tillsyn av både Datainspektionen och Säkerhets- och integritetsskydds-nämnden. Denna reglering föreslås träda i kraft den 1 mars 2012. Regeringen har i prop. 2007/08:83 gjort bedömningen att svensk lagstiftning lever upp till kraven på tillgång till rättsmedel. Därtill kommer att Säkerhets- och integritetsskydds-nämnden få ett utvidgat mandat genom förslaget till ny polisdatalag. Några lagändringar krävs inte för att leva upp till kraven på tillgång till rättsmedel.

När det gäller skadestånd finns det i 48 § personuppgiftslagen allmänna bestämmelser om enskildas möjlighet att kräva skadestånd för den kränkning av den personliga integriteten som en behandling av personuppgifter i strid med lagen har orsakat. Skadestånd kan komma i fråga vid varje brott mot lagen och ska utgå trots att ingen har skadats fysiskt eller ekonomiskt. Det krävs inte heller att den personuppgiftsansvarige har haft uppsåt att göra fel eller varit försumlig vid behandlingen. Rätten till skadestånd gäller dock enbart fysiska personer. En juridisk person som anser att behandlingen av uppgifter har vållat skada har möjlighet att vända sig till Justitiekanslern eller till allmän domstol och begära skadestånd av staten enligt allmänna regler. Dessa regler omfattar även uppgiftsbehandling i polisens register och vid polisens personuppgiftsbehandling i allmänhet. I den utsträckning ersättningsfrågan inte berörs i personuppgiftslagen, t.ex. hur ersättningen för en skada ska beräknas, tillämpas de allmänna reglerna i skadeståndslagen. Regeringen anser mot denna bakgrund att svensk rätt uppfyller rådsbeslutets bestämmelser i fråga om skadestånd.

6 Ikraftträdande och kostnader

<p>Regeringens förslag: De föreslagna ändringarna i lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete ska träda i kraft den 1 juli 2010.</p>

Skälen för regeringens förslag: De nu aktuella delarna av Prümrådsbeslutet skulle börja tillämpas i augusti 2009. Ändringen i lagen om internationellt polisiärt samarbete bör därför träda i kraft så snart som möjligt.

Lagändringarna bedöms inte medföra några ökade kostnader.

7 Författningskommentar

Förslaget till lag om ändring i lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete

3 § Har en svensk myndighet fått uppgifter eller bevisning från en annan stat för att användas i underrättelseverksamhet om brott, vid utredning av brott eller för att upprätthålla allmän ordning och säkerhet, och gäller på grund av en överenskommelse med den andra staten villkor som begränsar möjligheten att använda uppgifterna eller bevisningen, ska svenska myndigheter följa villkoren oavsett vad som är föreskrivet i lag eller annan författning.

Första stycket gäller också i fråga om överenskommelser med mellanfolkliga organisationer.

Paragrafen reglerar användningsbegränsande villkor som ställs upp när uppgifter eller bevisning överlämnas till en svensk myndighet. Liksom tidigare innebär bestämmelsen att svenska myndigheter är skyldiga att följa sådana villkor som ställts upp för användningen. Villkoren gäller inte bara för den myndighet som tog emot informationen, utan även för alla andra svenska myndigheter som senare får tillgång till denna (jfr. prop. 1990/91:131 s. 23 och JO 2007/08 s. 57). En användningsbegränsning som ålagts en mottagande svensk myndighet med stöd av bestämmelsen hindrar dock inte att tillsynsorgan som JO, JK eller Datainspektionen tar del av och använder informationen i sin tillsyn och inte heller att rättsliga myndigheter gör detta som ett led i en motsvarande rättslig prövning som har stöd i lag. Regleringen innefattar inte heller någon begränsning av enskildas rätt enligt 2 kap. tryckfrihetsförordningen att ta del av allmänna handlingar (jfr. prop. 1990/91:131 s. 24 f. och prop. 1996/97:164 s. 68). En annan sak är att sekretess i stor utsträckning torde hindra ett utlämnande av uppgifter som har överlämnats till en svensk myndighet inom ramen för internationellt polisiärt samarbete.

Hittills har användningsbegränsningar endast gällt när uppgifter eller bevisning har överlämnats för underrättelseverksamhet om brott och utredning av brott. Genom tillägget i *första stycket* kommer användningsbegränsande villkor också att gälla för uppgifter eller bevisning som har överlämnats för upprätthållande av allmän ordning och säkerhet. Uttrycket upprätthålla allmän ordning och säkerhet inbegriper att vaka över att allmän ordning och säkerhet inte störs eller angrips genom brott eller på annat sätt liksom att ingripa när sådana störningar eller angrepp ändå sker. Bestämmelsen kan aktualiseras bl.a. i samband med översändande av personuppgifter inför större evenemang med gränsöverskridande verkningar (artikel 14 i Prümrådsbeslutet).

Vissa redaktionella ändringar har vidare gjorts i paragrafen. Någon ändring i sak är inte avsedd.

Paragrafen behandlas i avsnitt 5.

3 a § En svensk brottsbekämpande myndighet får i enskilda fall ställa upp villkor som begränsar möjligheten att använda uppgifter eller bevisning som lämnas till en annan stat, om det krävs med hänsyn till enskilds rätt eller från allmän synpunkt. Sådana villkor får inte strida mot en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige.

Första stycket gäller också i fråga om uppgifter eller bevisning som lämnas till en mellanfolklig organisation.

Paragrafen, som är ny, reglerar i *första stycket* möjligheten att ställa upp användningsbegränsande villkor när en svensk brottsbekämpande myndighet lämnar uppgifter eller bevisning till en annan stat.

En förutsättning för att en svensk brottsbekämpande myndighet ska få ställa upp användningsbegränsande villkor är att detta krävs med hänsyn till enskilds rätt eller från allmän synpunkt. Villkoren får inte heller strida mot Sveriges internationella åtaganden. Bestämmelsen är avsedd att tillämpas restriktivt. Ett exempel på när villkor kan krävas är om det samtidigt pågår en brottsutredning eller bedrivs underrättelseverksamhet i Sverige som riskerar att skadas om informationen används före en viss tidpunkt. Andra exempel är att uppgifterna får användas i en förundersökning eller som bevis i en rättegång endast beträffande viss brottslighet eller att sekretess motsvarande den som gäller i Sverige för uppgifterna ska gälla även i den mottagande staten.

Eventuella villkor måste ställas upp när uppgifterna sänds över. Det går således inte att ställa upp villkor i efterhand.

I *andra stycket* anges att bestämmelserna även gäller uppgifter eller bevisning som lämnas till en mellanfolklig organisation. Begreppet mellanfolklig organisation anses även omfatta Europeiska unionens institutioner och myndigheter.

Paragrafen behandlas i avsnitt 5.

Rådets beslut 2008/615/RIF av den 23 juni 2008 om ett fördjupat gränsöverskridande samarbete, särskilt för bekämpning av terrorism och gränsöverskridande brottslighet

Bilaga 1

III

(Rättsakter som antagits i enlighet med fördraget om Europeiska unionen)

RÄTTSAKTER SOM ANTAGITS I ENLIGHET MED AVDELNING VI I FÖRDRAGET OM EUROPEISKA UNIONEN

RÅDETS BESLUT 2008/615/RIF

av den 23 juni 2008

om ett fördjupat gränsöverskridande samarbete, särskilt för bekämpning av terrorism och gränsöverskridande brottslighet

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR BESLUTAT FÖLJANDE

med beaktande av fördraget om Europeiska unionen, särskilt artikel 30.1 a och b, artikel 31.1 a, artikel 32 och artikel 34.2 c,

på initiativ av Konungariket Belgien, Republiken Bulgarien, Förbundsrepubliken Tyskland, Konungariket Spanien, Republiken Frankrike, Republiken Italien, Storhertigdömet Luxemburg, Konungariket Nederländerna, Republiken Österrike, Republiken Portugal, Rumänien, Republiken Slovenien, Republiken Slovakien, Republiken Finland och Konungariket Sverige,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ⁽¹⁾, och

av följande skäl:

- (1) Efter ikraftträdandet av fördraget mellan Konungariket Belgien, Förbundsrepubliken Tyskland, Konungariket Spanien, Republiken Frankrike, Storhertigdömet Luxemburg, Konungariket Nederländerna och Republiken Österrike om ett fördjupat gränsöverskridande samarbete, särskilt för bekämpning av terrorism, gränsöverskridande brottslighet och olaglig migration (Prümfördraget) läggs, i enlighet med bestämmelserna i fördraget om Europeiska unionen efter samråd med Europeiska kommissionen, detta initiativ fram i syfte att införliva innebörden av bestämmelserna i Prümfördraget med Europeiska unionens lagstiftning.
- (2) I slutsatserna från Europeiska rådets möte i Tammerfors i oktober 1999 bekräftades behovet av förbättrat informationsutbyte mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter för att upptäcka och utreda brott.
- (3) I Haagprogrammet för stärkt frihet, säkerhet och rättvisa i Europeiska unionen från november 2004 ger Europeiska

rådet uttryck för sin övertygelse om att det för detta syfte krävs en innovativ strategi i fråga om gränsöverskridande utbyte av information om brottsbekämpning.

- (4) Europeiska rådet angav i enlighet med detta att utbytet av sådan information bör uppfylla de villkor som gäller för tillgänglighetsprincipen. Detta innebär att en brottsbekämpande tjänsteman i en av unionens medlemsstater som behöver information för att utföra sina uppgifter kan få denna från en annan medlemsstat och att de brottsbekämpande myndigheterna i den medlemsstat som innehar denna information kommer att göra den tillgänglig för det angivna ändamålet, med hänsyn tagen till behov med anknytning till pågående utredningar i den medlemsstaten.
- (5) Europeiska rådet fastställde den 1 januari 2008 som tidsfrist för att uppnå detta mål i Haagprogrammet.
- (6) Redan i rådets rambeslut 2006/960/RIF av den 18 december 2006 om förenklat informations- och underrättelseutbyte mellan de brottsbekämpande myndigheterna i Europeiska unionens medlemsstater ⁽²⁾ fastställs regler enligt vilka medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter effektivt och snabbt kan utbyta befintlig information och befintliga underrättelser för genomförandet av brottsutredningar eller kriminalunderrättelseverksamhet.
- (7) I Haagprogrammet för stärkt frihet, säkerhet och rättvisa förklaras också att ny teknik bör användas fullt ut och att det också bör finnas ömsesidig tillgång till nationella databaser, men att nya centraliserade europeiska databaser bör inrättas endast på grundval av studier som har visat deras mervärde.

⁽¹⁾ Yttrandet avgivet den 10 juni 2007 (ännu ej offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ EUT L 386, 29.12.2006, s. 89.

- (8) För ett effektivt internationellt samarbete är det av central betydelse att exakt information kan utbytas snabbt och effektivt. Syftet är att införa förfaranden för att främja ett snabbt, effektivt och billigt utbyte av uppgifter. För den gemensamma användningen av uppgifter bör ansvarsskyldighet gälla för dessa förfaranden, och de bör innehålla lämpliga garantier beträffande uppgifternas korrekthet och säkerhet under överföring och lagring samt förfaranden för registrering av utbyte av uppgifter och restriktioner beträffande användningen av utbytta uppgifter.
- (9) Dessa krav uppfylls genom Prümfördraget. För att de väsentliga kraven i Haagprogrammet ska kunna uppfyllas för samtliga medlemsstater inom den tidsram som fastställs där bör innebörden av de väsentliga delarna av Prümfördraget göras tillämpliga på samtliga medlemsstater.
- (10) Detta beslut innehåller därför bestämmelser som är grundade på de viktigaste bestämmelserna i Prümfördraget och som är avsedda att förbättra informationsutbytet, varigenom medlemsstaterna beviljar varandra rätt till tillgång till sina automatiska databaser över DNA-analyser, automatiska identifieringssystem för fingeravtryck och uppgifter i fordonsregister. När det gäller uppgifter från nationella databaser över DNA-analyser och automatiska identifieringssystem för fingeravtryck bör det genom ett system med träff/icke träff vara möjligt för den medlemsstat som genomför sökningen att i ett andra steg begära specifika personuppgifter från den medlemsstat som administrerar uppgifterna och vid behov begära ytterligare uppgifter genom förfaranden för ömsesidigt bistånd, inklusive de förfaranden som har antagits enligt rambeslut 2006/960/RIF.
- (11) Detta skulle påskynda de befintliga förfarandena avsevärt genom att det blir möjligt för medlemsstaterna att ta reda på om någon annan medlemsstat, och i så fall vilken, har de uppgifter som de behöver.
- (12) Gränsöverskridande jämförelse av uppgifter bör öppna en ny dimension inom brottsbekämpningen. Den information som erhålls genom jämförelse av uppgifter bör öppna vägen för nya utredningsstrategier för medlemsstaterna och alltså spela en central roll när det gäller att bistå medlemsstaternas brottsbekämpande och rättsliga myndigheter.
- (13) Reglerna bygger på inrättande av nätverk mellan medlemsstaternas nationella databaser.
- (14) På vissa villkor bör medlemsstaterna kunna översända personuppgifter och icke-personuppgifter för att förbättra informationsutbytet för att förebygga brott och upprätthålla den allmänna ordningen och säkerheten i samband med större evenemang med gränsöverskridande verkningar.
- (15) Vid tillämpningen av artikel 12 får medlemsstaterna besluta att prioritera kampen mot allvarlig brottslighet med beaktande av de begränsade tekniska resurser som finns tillgängliga för överföringen av uppgifter.
- (16) Förutom förbättring av informationsutbytet finns det behov av en reglering av andra former för närmare samarbete mellan polismyndigheterna, särskilt vid gemensamma säkerhetsoperationer (t.ex. gemensamma patruller).
- (17) Närmare polissamarbete och straffrättsligt samarbete måste gå hand i hand med respekt för grundläggande rättigheter, särskilt rätten till respekt för integritet och till skydd av personuppgifter, som bör garanteras genom särskilda förfaranden för uppgiftsskydd som är särskilt anpassade till den specifika arten av olika former av uppgiftsutbyte. Sådana bestämmelser om uppgiftsskydd bör särskilt beakta särdragen i gränsöverskridande elektronisk åtkomst till databaser. Eftersom det med åtkomst on-line inte är möjligt för den medlemsstat som administrerar uppgifterna att göra kontroller i förväg bör ett system för kontroll i efterhand finnas.
- (18) Systemet med träff/icke-träff tillhandahåller en struktur med jämförelse av anonyma profiler, där ytterligare personuppgifter endast utbyts efter en träff, för vilket tillgången och mottagandet styrs av nationell lagstiftning, inbegripet regler om rättsligt bistånd. Denna konstruktion garanterar systemet med träff/icke-träff tillfredsställande skydd av personuppgifter, varvid dock översändandet av personuppgifter till en annan medlemsstat förutsätter tillräcklig dataskyddsnivå i den mottagande medlemsstaten.
- (19) Med tanke på det omfattande utbyte av information och uppgifter som följer av närmare polisiärt och rättsligt samarbete eftersträvar man med detta beslut att garantera en lämplig nivå av uppgiftsskydd. Det följer den skyddsnivå som utformats för databehandling i Europarådets konvention av den 28 januari 1981 om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter, tilläggsprotokollet till konventionen av den 8 november 2001 och principerna i Europarådets rekommendation nr R (87) 15 om polisens användning av personuppgifter.

- (20) Bestämmelserna om dataskydd i detta beslut inbegriper även de dataskyddsprinciper som var nödvändiga på grund av avsaknaden av ett rambeslut om dataskydd i den tredje pelaren. Detta rambeslut bör tillämpas inom hela området för polissamarbete och straffrättsligt samarbete under förutsättning att dess dataskyddsnivå inte är lägre än det skydd som fastställs i Europarådets konvention av den 28 januari 1981 om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter och i dess tilläggsprotokoll av den 8 november 2001 samt att Europarådets ministerkommittés rekommendation R (87) 15 av den 17 september 1987 om polisens användning av personuppgifter beaktas, även när uppgifter inte behandlas automatiskt.
- (21) Eftersom målen för detta beslut, särskilt förbättrandet av informationsutbytet i Europeiska unionen, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna själva på grund av brottsbekämpningens och säkerhetsfrågornas gränsöverskridande natur, vilket innebär att medlemsstaterna är ömsesidigt beroende av varandra i dessa frågor, och de därför bättre kan uppnås på EU-nivå, kan rådet vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, till vilken artikel 2 i fördraget om Europeiska unionen hänvisar. I enlighet med proportionalitetsprincipen i artikel 5 i EG-fördraget går detta beslut inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (22) Detta beslut står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL 1

ALLMÄNNA ASPEKTER

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

Genom detta beslut har medlemsstaterna för avsikt att fördjupa det gränsöverskridande samarbetet i frågor som omfattas av avdelning VI i fördraget, särskilt i fråga om utbyte av information mellan myndigheter som är ansvariga för förebyggande och utredning av brott. Beslutet innehåller därför regler på följande områden:

- Bestämmelser om villkoren och förfarandet för automatisk överföring av DNA-profiler, fingeravtrycksuppgifter och vissa uppgifter ur nationella fordonsregister (kapitel 2).
- Bestämmelser om villkoren för översändande av uppgifter i samband med större evenemang med gränsöverskridande verkningar (kapitel 3).
- Bestämmelser om villkoren för översändande av uppgifter för förebyggande av terroristbrott (kapitel 4).

- Bestämmelser om villkoren och förfarandet för fördjupat gränsöverskridande polissamarbete genom olika åtgärder (kapitel 5).

KAPITEL 2

ÅTKOMST ON-LINE OCH BEGÄRAN OM UPPFÖLJNING

AVSNITT 1

DNA-profiler

Artikel 2

Inrättande av nationella databaser med DNA-analyser

1. Medlemsstaterna ska inrätta och upprätthålla nationella databaser med DNA-analyser för brottsutredningar. Behandlingen av uppgifter i dessa databaser inom ramen för detta beslut ska utföras i enlighet med detta beslut, i överensstämmelse med nationell rätt som är tillämplig på behandlingen.

2. För genomförandet av detta beslut ska medlemsstaterna se till att det i överensstämmelse med punkt 1 första meningen bereds tillgång till referensuppgifterna i de nationella databaserna med DNA-analyser. Referensuppgifterna ska endast innehålla DNA-profiler från den icke-kodifierande delen av DNA:t och en sifferbeteckning. Referensuppgifterna får inte innehålla uppgifter som möjliggör en omedelbar identifiering av den berörda personen. Referensuppgifter, som inte är kopplade till en viss person (oidentifierade DNA-profiler), ska kunna identifieras som sådana.

3. Varje medlemsstat ska underrätta rådets generalsekretariat om de nationella databaser med DNA-analyser på vilka artiklarna 2–6 kan tillämpas samt villkoren förutsättningarna för automatisk sökning som avses i artikel 3.1 i enlighet med artikel 36.

Artikel 3

Automatisk sökning av DNA-profiler

1. I samband med brottsutredningar ska medlemsstaterna ge de övriga medlemsstaternas nationella kontaktställen enligt artikel 6 tillträde till referensuppgifterna i sina databaser med DNA-profiler med rätt att göra automatiska sökningar i dem genom jämförelse av DNA-profiler. Sökningen får endast göras i enskilda fall och i överensstämmelse med den nationella lagstiftningen i den ansökande medlemsstaten.

2. Om det i samband med en automatisk sökning konstateras att en förmedlad DNA-profil motsvarar DNA-profiler i den mottagande medlemsstatens databas, ska det nationella kontaktstället i den ansökande medlemsstaten automatiskt ta emot de referensuppgifter för vilka överensstämmelse har konstaterats. Om ingen överensstämmelse konstateras ska detta meddelas automatiskt.

*Artikel 4***Automatisk jämförelse av DNA-profiler**

1. Medlemsstaterna ska i samband med brottsutredningar enligt en gemensam överenskommelse genom sina nationella kontaktställen jämföra DNA-profilerna för sina egna oidentifierade DNA-profiler med referensuppgifterna för alla övriga parter nationella databaser med DNA-analyser. Profilerna ska översändas och jämföras automatiskt. Oidentifierade DNA-profiler ska översändas för jämförelse endast i sådana fall där den ansökande medlemsstatens nationella lagstiftning tillåter det.

2. Om en medlemsstat till följd av en jämförelse enligt punkt 1 konstaterar att en översänd DNA-profil motsvarar en profil som ingår i någon av dess egna databaser med DNA-profiler ska den utan dröjsmål tillställa den andra medlemsstatens nationella kontaktställe de referensuppgifter för vilka överensstämmelse har konstaterats.

*Artikel 5***Översändande av övriga personuppgifter och ytterligare information**

Om en överensstämmelse mellan DNA-profiler konstateras vid förfaranden enligt artiklarna 3 och 4 ska översändande av övriga tillgängliga personuppgifter och ytterligare information med anknytning till referensuppgifterna regleras av den anmodade medlemsstatens nationella lagstiftning, inklusive bestämmelserna om rättshjälp.

*Artikel 6***Nationellt kontaktställe och genomförandeåtgärder**

1. Varje medlemsstat ska utse ett nationellt kontaktställe för förmedling av de uppgifter som avses i artiklarna 3 och 4. De nationella kontaktställets befogenheter ska fastställas i enlighet med den tillämpliga nationella lagstiftningen.

2. De tekniska detaljerna för det förfarande som beskrivs i artiklarna 3 och 4 ska fastställas i de genomförandeåtgärder som avses i artikel 33.

*Artikel 7***Insamling av molekyलगenetiskt material och översändande av DNA-profiler**

Om det under pågående brottsutredning eller straffrättsliga förfaranden saknas en DNA-profil över en viss person som vistas i en anmodad medlemsstat, ska den medlemsstaten ge rättshjälp genom att insamla och undersöka molekyलगenetiskt material från denna person och översända den DNA-profil som erhållits, om

- den ansökande medlemsstaten meddelar för vilket ändamål detta behövs,
- den ansökande medlemsstaten i enlighet med sin lagstiftning framställer en begäran eller ett förordnande om

undersökning från den behöriga myndigheten, där det framgår att det hade funnits förutsättningar för insamling och undersökning av molekyलगenetiskt material om personen i fråga hade vistats i den ansökande medlemsstaten, och

- det enligt lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten finns förutsättningar för insamling och undersökning av molekyलगenetiskt material samt för översändande av den DNA-profil som erhålls.

*AVSNITT 2***Fingeravtrycksuppgifter***Artikel 8***Fingeravtrycksuppgifter**

För genomförandet av detta beslut ska medlemsstaterna se till att referensuppgifterna i de för brottsförebyggande och brottsutredning inrättade nationella systemen för automatisk identifiering av fingeravtryck hålls tillgängliga. Referensuppgifterna ska endast innehålla fingeravtrycksuppgifter och en sifferbeteckning. Referensuppgifterna får inte innehålla uppgifter som möjliggör en omedelbar identifiering av den berörda personen. Referensuppgifter som inte är kopplade till en viss person ("oidentifierade fingeravtrycksuppgifter") ska kunna identifieras som sådana.

*Artikel 9***Automatisk sökning av fingeravtrycksuppgifter**

1. För förebyggande och utredning av brott ska medlemsstaterna ge de övriga medlemsstaternas nationella kontaktställen enligt artikel 11 tillträde till referensuppgifterna i de system för automatisk identifiering av fingeravtryck som inrättats för detta syfte och ska ge dem rätt att göra automatiska sökningar i dem genom jämförelse av fingeravtrycksuppgifter. Sökningen får endast göras i enskilda fall och i överensstämmelse med den nationella lagstiftningen i den ansökande medlemsstaten.

2. Bekräftelse av fingeravtrycksuppgifters överensstämmelse med referensuppgifterna hos den medlemsstat som administrerar databasen ska utföras av det nationella kontaktstället i den ansökande medlemsstaten genom att de referensuppgifter som krävs för att säkerställa en entydig överensstämmelse översänds automatiskt.

*Artikel 10***Översändande av övriga personuppgifter och ytterligare information**

Om en överensstämmelse mellan fingeravtrycksuppgifter konstateras vid ett förfarande enligt artikel 9 ska översändandet av övriga personuppgifter och ytterligare information med anknytning till referensuppgifterna regleras av den anmodade medlemsstatens nationella lagstiftning, inklusive bestämmelserna om rättslig hjälp.

*Artikel 11***Nationellt kontaktställe och genomförandeåtgärder**

1. Varje medlemsstat ska utse ett nationellt kontaktställe för förmedling av de uppgifter som avses i artikel 9. De nationella kontaktställets befogenheter ska fastställas i enlighet med den tillämpliga nationella lagstiftningen.

2. De tekniska detaljerna för det förfarande som anges i artikel 9 ska fastställas i de genomförandeåtgärder som avses i artikel 33.

AVSNITT 3

Uppgifter ur fordonsregister*Artikel 12***Automatisk sökning av uppgifter ur fordonsregister**

1. För förebyggande och utredning av brott samt för undersökning av sådana överträdelser som i den ansökande medlemsstaten lyder under domstols- och åklagarväsendets behörighet samt för upprätthållande av allmän säkerhet ska medlemsstaterna ge övriga medlemsstaters nationella kontaktställen enligt punkt 2 tillträde till följande uppgifter i de nationella fordonsregistren, med rätt att i enskilda fall göra automatiska sökningar:

- a) Uppgifter om ägare och innehavare.
- b) Uppgifter om fordonet.

En sökning får endast genomföras genom användning av ett fordons fullständiga chassinummer eller fullständiga registreringsnummer. Sökningar får endast göras i överensstämmelse med den ansökande medlemsstatens nationella lagstiftning.

2. Varje medlemsstat ska för förmedling av de uppgifter som avses i punkt 1 utse ett nationellt kontaktställe som tar emot förfrågningar. De nationella kontaktställets befogenheter ska fastställas i enlighet med den tillämpliga nationella lagstiftningen. De tekniska detaljerna för förfarandet ska fastställas i de genomförandeåtgärder som avses i artikel 33.

KAPITEL 3

STÖRRE EVENEMANG*Artikel 13***Översändande av andra uppgifter än personuppgifter**

För förebyggande av brott och upprätthållande av allmän ordning och säkerhet i samband med större evenemang med gränsöverskridande verkningar, såsom betydande idrottsvenemang eller Europeiska rådets möten, ska medlemsstaterna både

på begäran och på eget initiativ i överensstämmelse med den översändande medlemsstatens nationella lagstiftning sända varandra nödvändiga icke personrelaterade uppgifter.

*Artikel 14***Översändande av personuppgifter**

1. För förebyggande bekämpning av brott och upprätthållande av allmän ordning och säkerhet i samband med större evenemang med gränsöverskridande verkningar, såsom betydande idrottsvenemang eller Europeiska rådets möten, ska medlemsstaterna både på begäran och på eget initiativ sända varandra personuppgifter, om det på grundval av domar som vunnit laga kraft eller andra fakta finns skäl att anta att personerna i fråga kommer att begå brott vid de berörda evenemangen eller att personerna utgör ett hot mot den allmänna ordningen och säkerheten, förutsatt att översändande av sådana uppgifter är tillåtet enligt den nationella lagstiftningen i den medlemsstat som sänder uppgifterna.

2. Personuppgifter får endast behandlas för de syften som avses i punkt 1 och endast i samband med de evenemang för vilket de har översänts. De uppgifter som har översänts ska utplånas omedelbart när de syften som avses i punkt 1 har uppnåtts eller när de inte längre kan uppnås. De uppgifter som översänts ska under alla omständigheter utplånas senast inom ett år.

*Artikel 15***Nationellt kontaktställe**

Varje medlemsstat ska utse ett nationellt kontaktställe för förmedling av de uppgifter som avses i artiklarna 13 och 14. De nationella kontaktställets befogenheter ska fastställas i enlighet med den tillämpliga nationella lagstiftningen.

KAPITEL 4

ÅTGÄRDER FÖR FÖREBYGGANDE AV TERRORISTBROTT*Artikel 16***Översändande av uppgifter för bekämpning av terroristbrott**

1. Medlemsstaterna får i överensstämmelse med nationell lagstiftning och i enskilda fall, även utan föregående förfrågan, för förebyggande av terroristbrott översända personuppgifter och andra uppgifter enligt punkt 2 till de övriga medlemsstaternas nationella kontaktställen enligt punkt 3, i den mån det är nödvändigt därför att särskilda omständigheter ger anledning att anta att de berörda personerna kommer att göra sig skyldiga till sådana brott som avses i artiklarna 1–3 i rådets rambeslut 2002/475/RIF av den 13 juni 2002 om bekämpande av terrorism ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT L 164, 22.6.2002, s. 3.

2. De uppgifter som ska översändas är efternamn, förnamn, födelsetid och födelseort samt en beskrivning av de omständigheter som ligger till grund för det antagande som avses i punkt 1.

3. Varje medlemsstat ska utse ett nationellt kontaktställe för utbyte av information med övriga medlemsstaters nationella kontaktställen. De nationella kontaktställets befogenheter ska fastställas i enlighet med den tillämpliga nationella lagstiftningen.

4. Den översändande medlemsstaten kan i enlighet med den nationella lagstiftningen fastställa de villkor enligt vilka den mottagande medlemsstaten får använda sådana uppgifter. Dessa villkor ska vara bindande för den mottagande medlemsstaten.

KAPITEL 5

ANDRA FORMER AV SAMARBETE

Artikel 17

Gemensamma insatser

1. För att fördjupa polissamarbetet kan de behöriga myndigheter som medlemsstaterna utser, för upprätthållande av allmän ordning och säkerhet samt för förebyggande av brott, inrätta gemensamma patruller och genomföra andra gemensamma insatser där utsedda tjänstemän eller andra statsanställda (nedan kallade *tjänstemän*) från andra medlemsstater deltar i insatser på en annan medlemsstats territorium.

2. Varje medlemsstat får i egenskap av värdmedlemsstat, i enlighet med sin nationella lagstiftning och med den utsändande medlemsstatens medgivande, ge tjänstemän från de utsändande medlemsstaterna rätt att utöva verkställande befogenheter i samband med gemensamma insatser eller, när detta är tillåtet enligt värdmedlemsstatens lagstiftning, bevilja de utsändande medlemsstaternas tjänstemän rätt att utöva verkställande befogenheter i enlighet med den utsändande medlemsstatens lagstiftning. Sådana verkställande befogenheter får endast utövas under överinsyn av och i regel i närvaro av värdmedlemsstatens tjänstemän. De utsändande medlemsstaternas tjänstemän ska lyda under värdmedlemsstatens nationella lagstiftning. Värdmedlemsstaten ska ansvara för deras handlingar.

3. Tjänstemän från utsändande medlemsstater som deltar i gemensamma insatser ska iakttä de anvisningar som meddelas av värdmedlemsstatens behöriga myndighet.

4. Medlemsstaterna ska lämna förklaringar enligt artikel 36 i vilka de fastställer de praktiska aspekterna av samarbetet.

Artikel 18

Bistånd vid större evenemang, katastrofer och allvarliga olyckor

Medlemsstaternas behöriga myndigheter ska ge varandra ömsesidigt bistånd i enlighet med sin nationella lagstiftning vid större

evenemang, och liknande viktiga händelser, katastrofer och allvarliga olyckor, genom att försöka förhindra brott och upprätthålla allmän ordning och säkerhet, genom att

- a) i ett så tidigt skede som möjligt underrätta varandra om sådana situationer som har gränsöverskridande verkningar, och förmedla väsentliga uppgifter som hänför sig till dem,
- b) i situationer med gränsöverskridande verkningar genomföra och samordna nödvändiga polisiära åtgärder på sitt territorium,
- c) på begäran av den medlemsstat på vars territorium situationen i fråga har uppstått, i den mån det är möjligt, ge bistånd genom att sända tjänstemän, specialister och rådgivare samt genom att ställa övrig nödvändig utrustning till förfogande.

Artikel 19

Användning av tjänstevapen, ammunition och övrig nödvändig utrustning

1. En utsändande medlemsstats tjänstemän som inom ramen för en gemensam insats vistas på en annan medlemsstats territorium enligt artikel 17 eller 18 får använda sin nationella tjänsteuniform. De får inneha tjänstevapen, ammunition och övrig nödvändig utrustning i enlighet med den utsändande medlemsstatens nationella lagstiftning. Värdmedlemsstaten får förbjuda den utsändande medlemsstatens tjänstemän att medföra vissa tjänstevapen, viss ammunition eller utrustning.

2. Medlemsstaterna ska lämna förklaringar enligt artikel 36 i vilka de förtecknar de tjänstevapen, den ammunition och utrustning som endast får användas vid nödvärn för att skydda sig själv eller andra. Värdmedlemsstatens tjänsteman som leder insatsen kan i enskilda fall i enlighet med den nationella lagstiftningen godkänna användning av tjänstevapen, ammunition och utrustning i andra fall än de som avses i första meningen. Vid användning av tjänstevapen, ammunition och övrig nödvändig utrustning ska värdmedlemsstatens lagstiftning iakttas. De behöriga myndigheterna ska underrätta varandra om tillåtna tjänstevapen och tillåten ammunition och utrustning och villkoren för användningen av dem.

3. Om en medlemsstats tjänstemän i samband med åtgärder i enlighet med detta beslut använder motorfordon på en annan medlemsstats territorium, ska för dem gälla samma trafikbestämmelser som för värdmedlemsstatens tjänstemän, inklusive de bestämmelser om skyldighet att lämna företräde och särskilda rättigheter i vägtrafiken.

4. Medlemsstaterna ska lämna förklaringar enligt artikel 36 i vilka de fastställer de praktiska aspekterna i samband med användningen av tjänstevapen, ammunition och utrustning.

Artikel 20

Skydd och bistånd

Medlemsstaterna ska vara skyldiga att skydda och bistå andra medlemsstaters tjänstemän som överskrider gränserna på samma sätt som sina egna tjänstemän.

Artikel 21

Allmänna bestämmelser om skadeståndsansvar

1. När en medlemsstats tjänstemän verkar i en annan medlemsstat i enlighet med artikel 17, ska deras medlemsstat ansvara för de eventuella skador som de förorsakar under sina insatser, i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat på vars territorium de verkar.

2. Den medlemsstat på vars territorium de skador som avses i punkt 1 förorsakades ska ersätta sådana skador enligt de villkor som gäller för skador som förorsakas av dess egna tjänstemän.

3. I det fall som anges i punkt 1 ska den medlemsstat vars tjänstemän har förorsakat skador på någon person på en annan medlemsstats territorium till fullo ersätta den andra medlemsstaten för alla belopp den har betalat ut till offren eller de personer som befullmäktigats att handla på offrens vägnar.

4. När en medlemsstats tjänstemän verkar i en annan medlemsstat i enlighet med artikel 18, ska den sistnämnda medlemsstaten i enlighet med sin nationella lagstiftning ansvara för de eventuella skador som de förorsakar under sina insatser.

5. När den skada som avses i punkt 4 följer av grov oaktsamhet eller avsiktlig försummelse, får värdmedlemsstaten begära att hemmedlemsstaten ska ersätta de belopp som värdmedlemsstaten har betalat ut för att gottgöra offren eller de personer som på offrens vägnar har rätt till ersättning.

6. Utan att det påverkar utövandet av eventuella rättigheter gentemot tredje part och med undantag för vad som sägs i punkt 3 ska alla medlemsstater under de omständigheter som avses i punkt 1 avstå från att kräva ersättning för de skador den lidit av en annan medlemsstat.

Artikel 22

Straffrättsligt ansvar

Tjänstemän som enligt detta beslut verkar på en annan medlemsstats territorium ska i fråga om brott som de begår eller brott som de utsätts för jämföras med den andra medlemsstatens tjänstemän, om inte annat följer av något annat avtal som är bindande för de berörda medlemsstaterna.

Artikel 23

Tjänsteförhållanden

Tjänstemän som enligt detta beslut verkar på en annan medlemsstats territorium ska i tjänsterättsligt hänseende, särskilt

vad gäller de disciplinära bestämmelserna, omfattas av den tillämpliga lagstiftningen i sin egen medlemsstat.

KAPITEL 6

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER OM DATASKYDD

Artikel 24

Definitioner och tillämpningsområde

1. I detta beslut gäller följande definitioner:

- a) *behandling av personuppgifter*: all behandling av personuppgifter eller en räkna behandlingar med eller utan hjälp av automatiska förfaranden, såsom insamling, registrering, organisering, lagring, bearbetning eller ändring, urval, förfrågan, konsultering, användning, överlåtelse genom överföring, spridning och alla andra former av tillhandahållande, kombination eller sammankoppling samt spärrande, avförande eller utplånande av uppgifter. Som behandling av personuppgifter enligt detta beslut anses även underrättelse om huruvida en överensstämmelse konstaterats eller inte.
- b) *automatisk sökning*: direkt tillträde till ett annat organs automatiska databas på ett sätt där en förfrågan besvaras fullständigt automatiskt.
- c) *förseende med en beteckning*: märkning av registrerade personuppgifter som inte syftar till att begränsa den framtida behandlingen av dem.
- d) *spärrande*: märkning av registrerade personuppgifter i syfte att begränsa den framtida behandlingen av dem.

2. Följande bestämmelser ska gälla för uppgifter som översänds eller har översänts enligt detta beslut, om inte annat föreskrivs i de föregående kapitlen.

Artikel 25

Dataskyddsnivå

1. Varje medlemsstat ska i sin nationella lagstiftning, i fråga om behandlingen av personuppgifter som översänds eller har översänts enligt detta beslut, garantera ett skydd för personuppgifter som motsvarar åtminstone den nivå som fastställs i Europarådets konvention av den 28 januari 1981 om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter och i tilläggsprotokollet av den 8 november 2001, och ska därvid beakta rekommendation nr R (87) 15 av den 17 september 1987 från Europarådets ministerkommitté till medlemsstaterna om polisens användning av personuppgifter, även när uppgifterna inte behandlas automatiskt.

2. Översändande av personuppgifter i enlighet med detta beslut får inledas först när bestämmelserna i detta kapitel har genomförts i lagstiftningen i de medlemsstater som deltar i informationsutbytet. Rådet ska enhälligt besluta om huruvida denna förutsättning är uppfylld.

3. Punkt 2 ska inte tillämpas på de medlemsstater där översändandet av personuppgifter enligt detta beslut redan har inletts i enlighet med fördraget av den 27 maj 2005 mellan Konungariket Belgien, Förbundsrepubliken Tyskland, Konungariket Spanien, Republiken Frankrike, Storhertigdömet Luxemburg, Konungariket Nederländerna och Republiken Österrike om ett fördjupat gränsöverskridande samarbete, särskilt för bekämpning av terrorism, gränsöverskridande brottslighet och olaglig migration (Prümfördraget).

Artikel 26

Syfte

1. Den mottagande medlemsstaten får behandla personuppgifter endast för de syften för vilka uppgifterna har översänts i enlighet med detta beslut. Behandling för andra syften ska vara tillåten endast med förhandstillstånd från den medlemsstat som administrerar uppgifterna och i enlighet med den mottagande medlemsstatens nationella lagstiftning. Ett sådant tillstånd får beviljas om den nationella lagstiftningen i den medlemsstat som administrerar uppgifterna tillåter denna behandling för sådana andra syften.

2. Den sökande eller jämförande medlemsstaten får behandla uppgifter som översänts i enlighet med artiklarna 3, 4 och 9 endast för

- a) fastställande av om jämförda DNA-profiler eller fingeravtrycksuppgifter överensstämmer,
- b) utarbetande och inlämnande av en begäran om handräckning eller rättslig hjälp i enlighet med den nationella lagstiftningen när dessa uppgifter överensstämmer,
- c) registrering i enlighet med artikel 30.

Den medlemsstat som administrerar uppgifterna får behandla uppgifter som översänts till den i enlighet med artiklarna 3, 4 och 9 endast om det är nödvändigt för att göra en jämförelse, svara på en automatisk sökning eller göra en registrering enligt artikel 30. Efter det att jämförelsen av uppgifter avslutats eller den automatiska sökningen besvarats ska de uppgifter som översänts omedelbart utplånas, om det inte är nödvändigt med en ytterligare behandling av dem för de syften som anges i leden b och c i första stycket.

3. Den medlemsstat som administrerar uppgifterna får använda uppgifter som översänts i enlighet med artikel 12 endast om det är nödvändigt för besvarande av en automatisk sökning eller för registrering i enlighet med artikel 30. Efter det att den automatiska sökningen besvarats ska de uppgifter som översänts omedelbart utplånas, om det inte är nödvändigt med en ytterligare behandling av dem för registrering i enlighet med artikel 30. Den sökande medlemsstaten får använda de uppgifter som erhållits under sökningen endast för det förfarande på grundval av vilket sökningen skett.

Artikel 27

Behöriga myndigheter

Översända personuppgifter får endast behandlas av de myndigheter, organ och domstolar som ansvarar för en uppgift i enlighet med syftena i artikel 26. Särskilt får uppgifter översändas till andra myndigheter endast med den översändande medlemsstatens förhandstillstånd och i enlighet med den mottagande medlemsstatens nationella lagstiftning.

Artikel 28

Uppgifternas korrekthet, aktualitet och lagringstid

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att personuppgifterna är korrekta och aktuella. Om det *ex officio* eller genom ett meddelande från den berörda personen visar sig att felaktiga uppgifter eller uppgifter som inte borde ha översänts har översänts, ska den eller de mottagande medlemsstaterna omedelbart underrättas om detta. Den eller de berörda medlemsstaterna ska vara skyldiga att rätta eller utplåna uppgifterna. Även i övriga fall ska översända personuppgifter rättas om det framgår att de är felaktiga. Om det mottagande organet har skäl att anta att de översända uppgifterna är felaktiga eller bör utplånas ska den utan dröjsmål underrätta det översändande organet om detta.

2. Uppgifter vars korrekthet den berörda personen bestrider och vars korrekthet eller felaktighet inte kan fastställas ska märkas, i enlighet med medlemsstaternas nationella lagstiftning, på begäran av den person som uppgifterna berör. Om en sådan märkning har använts får denna avlägsnas, i enlighet med medlemsstaternas nationella lagstiftning, endast med den berörda personens medgivande eller genom beslut av en behörig domstol eller en oberoende myndighet som ansvarar för övervakningen av dataskyddet.

3. Översända personuppgifter ska utplånas om de inte borde ha översänts eller mottagits. Uppgifter som har översänts och mottagits korrekt ska utplånas

- a) om de inte eller inte längre är nödvändiga för det syfte för vilket de översänts; om personuppgifterna har översänts utan begäran ska det mottagande organet omedelbart kontrollera om de är nödvändiga med tanke på de syften för vilka de översändes,
- b) efter det att den tidsfrist som fastställs för lagring av uppgifterna enligt den översändande medlemsstatens nationella lagstiftning har löpt ut, när det översändande organet har informerat det mottagande organet om denna maximala lagringstid i samband med att uppgifterna översändes.

I stället för att utplånas ska uppgifterna spärras i enlighet med den nationella lagstiftningen om det finns skäl att anta att en utplåning skulle skada den berörda personens intressen. Spärrade uppgifter får endast översändas eller användas i det syfte som lett till att utplåningen förhindrades.

*Artikel 29***Tekniska och organisatoriska åtgärder för säkerställande av dataskydd och datasäkerhet**

1. De översändande och mottagande organen ska vidta åtgärder så att personuppgifter skyddas effektivt mot oavsiktlig eller otillåten utplåning, oavsiktlig förlust, obehörig tillgång, obehörig eller oavsiktlig ändring och obehörigt offentliggörande.

2. Detaljerna för det automatiska sökningsförfarandet ska fastställas i de genomförandeåtgärder som avses i artikel 33, som garanterar att

- a) åtgärder som motsvarar den senaste tekniken vidtas för att säkerställa dataskydd och datasäkerhet, särskilt uppgifternas konfidentialitet och integritet,
- b) krypterings- och autentiseringsmetoder som erkänns av de behöriga myndigheterna används när allmänt tillgängliga nät utnyttjas, och
- c) det i enlighet med artikel 30.2, 30.4 och 30.5 kan kontrolleras att sökningarna är tillåtna.

*Artikel 30***Registrering och dokumentation, särskilda bestämmelser om automatiskt och icke-automatiskt översändande**

1. Varje medlemsstat ska garantera att varje icke-automatiskt översändande och varje icke-automatiskt mottagande av personuppgifter i det organ som administrerar databasen och i det sökande organet registreras för att kontrollera att sändningen är tillåten. Registreringen ska omfatta följande uppgifter:

- a) Skälet till översändandet.
- b) Översända uppgifter.
- c) Datum för översändandet.
- d) Namn eller sifferbeteckning på det sökande organet och det organ som administrerar databasen.

2. För automatisk sökning av uppgifter i enlighet med artiklarna 3, 9 och 12 och för automatisk jämförelse i enlighet med artikel 4 ska följande gälla:

- a) En automatisk sökning eller jämförelse får endast genomföras av de tjänstemän vid nationella kontaktställen som särskilt bemyndigats att göra detta. En förteckning över de tjänstemän som bemyndigats att genomföra automatiska sökningar eller jämförelser ska på begäran ställas till förfogande för de övervakningsmyndigheter som avses i punkt 5 och de övriga medlemsstaterna.

- b) Varje medlemsstat ska garantera att varje översändande och mottagande av personuppgifter i det organ som administrerar databasen och i det sökande organet registreras tillsammans med uppgift om huruvida sökningen lett till en träff eller inte. Denna registrering ska omfatta följande uppgifter:

- i) Översända uppgifter.
- ii) Datum och exakt tidpunkt för översändandet.
- iii) Namn eller sifferbeteckning på det sökande organet och det organ som administrerar databasen.

Det sökande organet ska dessutom registrera sökningens eller översändandets syfte samt en identitetsuppgift för den tjänsteman som initierade sökningen eller översändandet.

3. Det registrerande organet ska på begäran utan dröjsmål delge den berörda medlemsstatens behöriga dataskyddsmyndigheter de registrerade uppgifterna, dock senast fyra veckor efter det att begäran inkom. De registrerade uppgifterna får endast användas för följande ändamål:

- a) Övervakning av dataskydd.
- b) Garanterande av datasäkerheten.

4. De registrerade uppgifterna ska med hjälp av lämpliga åtgärder skyddas mot obehörig användning och andra former av missbruk och lagras i två år. När lagringstiden har löpt ut ska de registrerade uppgifterna utan dröjsmål utplånas.

5. Den rättsliga övervakningen av översändande och mottagande av personuppgifter ska ankomma på de oberoende dataskyddsmyndigheterna eller, i förekommande fall, de rättsliga myndigheterna i varje medlemsstat. I enlighet med den nationella lagstiftningen kan var och en hos dessa myndigheter ansöka om en granskning av lagligheten beträffande behandlingen av sina personuppgifter. Dessa myndigheter och de organ som ansvarar för registreringen ska även oberoende av ovan nämnda ansökningar göra stickprov för att kontrollera översändningarnas laglighet med hjälp av berörda dokument.

De oberoende dataskyddsmyndigheterna ska förvara resultaten av dessa kontroller för granskning i 18 månader. Efter denna tidsfrist ska de utplånas omedelbart. Varje dataskyddsmyndighet kan anmodas av den oberoende dataskyddsmyndigheten i en annan medlemsstat att utöva sina befogenheter i enlighet med den nationella lagstiftningen. Medlemsstaternas oberoende dataskyddsmyndigheter ska utföra de inspektioner som är nödvändiga för det ömsesidiga samarbetet, särskilt genom utbyte av relevant information.

Artikel 31

Berörda personers rätt till information och skadestånd

1. På begäran av den berörda personen i enlighet med nationell lagstiftning ska denna person som bevisar sin identitet, utan oskäliga avgifter, i en allmänt förståelig form och utan oacceptabla dröjsmål, i enlighet med nationell lagstiftning informeras om de uppgifter om denna person som har varit föremål för behandling, liksom om uppgifternas ursprung, mottagare eller kategori av mottagare, det avsedda ändamålet med behandlingen och, när så krävs i nationell lagstiftning, dess rättsliga grund. Dessutom ska den person som uppgifterna berör ha rätt att kräva att felaktiga uppgifter korrigeras och att uppgifter som behandlats på otillbörligt sätt utplånas. Medlemsstaterna ska dessutom säkerställa att den person som uppgifterna berör, då personens rättigheter avseende dataskydd kränkts, kan överklaga hos en oavhängig domstol enligt artikel 6.1 i den europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna eller hos en oberoende tillsynsmyndighet enligt artikel 28 i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter⁽¹⁾, och att personen ges möjlighet att kräva skadestånd eller annan ersättning. De närmare bestämmelserna för förfarandet för att hävda dessa rättigheter och skälen till begränsning av tillgången ska följa den tillämpliga nationella lagstiftningen i den medlemsstat där personen i fråga hävdar sina rättigheter.

2. När ett organ i en medlemsstat har översänt personuppgifter i enlighet med detta beslut, kan den mottagande myndigheten i en annan medlemsstat inte hänvisa till att de översända uppgifterna var felaktiga för att undgå sitt ansvar gentemot den skadelidande i enlighet med den nationella lagstiftningen. Om det mottagande organet döms att betala skadestånd på grund av dess användning av översända felaktiga uppgifter ska det översändande organet ersätta det mottagande organets skadeståndsbetalning till fullt belopp.

Artikel 32

Information på begäran av medlemsstaterna

Den mottagande medlemsstaten ska på begäran ge den översändande medlemsstaten information om behandlingen av de översända uppgifterna och de resultat som erhållits.

KAPITEL 7

GENOMFÖRANDE OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 33

Genomförandeåtgärder

Rådet ska, med kvalificerad majoritet och efter att ha hört Europaparlamentet, besluta om de åtgärder som är nödvändiga för att genomföra detta beslut på unionsnivå.

⁽¹⁾ EGT L 281, 23.11.1995, s. 31. Direktivet ändrat genom förordning (EG) nr 1882/2003 (EUT L 284, 31.10.2003, s. 1.)

Artikel 34

Kostnader

Varje medlemsstat ska ansvara för de driftskostnader som dess egna myndigheter ådrar sig i samband med tillämpningen av detta beslut. I särskilda fall får de berörda medlemsstaterna komma överens om avvikande arrangemang.

Artikel 35

Förhållandet till andra instrument

1. För de berörda medlemsstaterna ska de tillämpliga bestämmelserna i detta beslut tillämpas i stället för motsvarande bestämmelser i Prümfördraget. Varje annan bestämmelse i Prümfördraget ska fortfarande vara tillämplig mellan de fördragslutande parterna i Prümfördraget.

2. Medlemsstaterna får, utan att det påverkar deras åtaganden enligt andra rättakter som antagits enligt avdelning VI i fördraget,

- a) fortsätta att tillämpa bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser om gränsöverskridande samarbete som är i kraft den dag då detta beslut antas, förutsatt att dessa avtal eller överenskommelser inte är oförenliga med målen för detta beslut,
- b) ingå eller låta träda i kraft bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser om gränsöverskridande samarbete efter det att detta beslut har trätt i kraft, förutsatt att dessa avtal eller överenskommelser gör det möjligt att utvidga eller bredda målen för detta beslut.

3. De avtal och överenskommelser som avses i punkterna 1 och 2 får inte påverka förbindelserna med de medlemsstater som inte är parter i dem.

4. Medlemsstaterna ska inom fyra veckor efter det att detta beslut fått verkan underrätta rådet och kommissionen om de befintliga avtal eller överenskommelser enligt punkt 2 a som de vill fortsätta att tillämpa.

5. Medlemsstaterna ska också underrätta rådet och kommissionen om alla nya avtal eller överenskommelser enligt punkt 2 b inom tre månader efter undertecknandet eller, om det gäller instrument som undertecknades innan detta beslut antogs, inom tre månader efter deras ikraftträdande.

6. Ingenting i detta beslut ska påverka bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser mellan medlemsstaterna och tredjestater.

7. Detta beslut ska inte påverka befintliga avtal om rättslig hjälp eller ömsesidigt erkännande av domstolsavgöranden.

*Artikel 36***Genomförande och förklaringar**

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att följa bestämmelserna i detta beslut inom ett år efter det att beslutet har fått verkan, med undantag av bestämmelserna i kapitel 2 avseende vilka nödvändiga åtgärder ska vidtas inom tre år efter det att detta beslut och rådets beslut om tillämpningen av detta beslut har fått verkan.
2. Medlemsstaterna ska underrätta rådets generalsekretariat och kommissionen om att de har uppfyllt de skyldigheter som de åläggs enligt detta beslut och lämna in de förklaringar som avses i beslutet. I samband med detta får varje medlemsstat meddela att den omedelbart kommer att tillämpa detta beslut i förbindelserna med de medlemsstater som har lämnat samma meddelande.
3. Förklaringar som har lämnats i enlighet med punkt 2 får när som helst ändras genom en förklaring som lämnas till rådets generalsekretariat. Rådets generalsekretariat ska vidarebefordra alla mottagna förklaringar till medlemsstaterna och kommissionen.

4. På grundval av detta och annan information som medlemsstaterna gjort tillgänglig på begäran ska kommissionen inge en rapport till rådet senast den 28 juli 2012 om genomförandet av detta beslut åtföljd av förslag som den anser lämpliga för vidare utveckling.

*Artikel 37***Tillämpning**

Detta beslut får verkan tjugo dagar efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Utfärdat i Luxemburg den 23 juni 2008.

På rådets vägnar

I. JARC

Ordförande

Förslag till lag om ändring i lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete

Härigenom föreskrivs
dels att 3 § lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete ska ha följande lydelse,
dels att det i lagen ska införas en ny paragraf, 3 a § av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Har en svensk myndighet fått upplysningar eller bevismaterial från *en annan stat* för att användas i underrättelseverksamhet om brott eller vid utredning av brott och gäller på grund av en överenskommelse med den andra staten villkor som begränsar möjligheten att utnyttja materialet, *skall* svenska myndigheter följa villkoren oavsett vad som annars är föreskrivet i lag eller annan författning.

Bestämmelserna i första stycket gäller också i fråga om överenskommelser med mellanfolkliga organisationer.

Föreslagen lydelse

3 §

Har en svensk myndighet fått upplysningar eller bevismaterial från, *eller har detta gjorts tillgängligt av,*

1. *en annan stat, eller*

2. *en mellanfolklig organisation*

för att användas i underrättelseverksamhet om brott, vid utredning av brott, *eller för att upprätthålla allmän ordning och säkerhet,* och gäller på grund av en överenskommelse med den andra staten villkor som begränsar möjligheten att utnyttja materialet, *ska* svenska myndigheter följa villkoren oavsett vad som annars är föreskrivet i lag eller annan författning.

3 a §

Upplysningar eller bevismaterial som en svensk brottsbekämpande myndighet lämnar till, eller gör tillgänglig för,

1. *en annan stat, eller*

2. *en mellanfolklig organisation*

får i enskilda fall förenas med villkor som begränsar möjligheten att utnyttja materialet, om det krävs med hänsyn till enskilds rätt eller från allmän synpunkt. Sådana villkor får inte strida mot en

*internationell överenskommelse Bilaga 2
som är bindande för Sverige.*

Förteckning över remissinstanserna

1. Riksdagens ombudsmän
2. Svea hovrätt
3. Kammarrätten i Göteborg
4. Justitiekanslern
5. Åklagarmyndigheten
6. Ekobrottsmyndigheten
7. Rikspolisstyrelsen
8. Säkerhetspolisen
9. Säkerhets- och integritetsskyddsnamnden
10. Statens kriminaltekniska laboratorium
11. Brottsförebyggande rådet
12. Datainspektionen
13. Myndigheten för samhällsskydd och beredskap
14. Kustbevakningen
15. Tullverket
16. Skatteverket
17. Juridiska fakultetsstyrelsen vid Lunds universitet
18. Riksarkivet
19. Transportstyrelsen
20. Sveriges advokatsamfund
21. Sveriges akademikers centralorganisation
22. Svenska polisförbundet
23. Tull-Kust